

“Barberà ha jugat amb el València CF”

PRATS I CAMPS

Vicent Añó (Llombai, Ribera Alta, 1951) és professor de la facultat de Ciències de l'Educació Física de la Universitat de València i expert en gestió de l'esport. Crític amb la situació que ha viscut el València CF, aborda en aquesta entrevista l'etapa segurament més convulsa d'un club que ha vorejat la fallida.

Què hi passa, al València?

—El València ha arribat a aquesta situació pel simple fet que ingressa 80 milions d'euros i en gasta 157. El problema, amb un pressupost com el de València, és que tens unes despeses obligades, perquè són contractes amb jugadors que cal complir. Tot això ha originat el canvi

de president [Vicente Soriano] que ha dimitit perquè no pot vendre l'estadi de Mestalla, com abans no ho va poder fer el seu predecessor i màxim accionista del club, Juan Soler.

—**El València vivia per damunt de les seues possibilitats?**

—Absolutament. L'etapa Soler ha estat molt roïna, perquè ha canviat d'entre-

nadors, d'equip gestor... I tot això costa diners. Va arribar amb 200 milions de deute i ara passem a més de 500. Les despeses quotidianes podrien assumir-se si s'haguera venut el camp. Tots aquests canvis s'han afegit a la crisi econòmica. Tot plegat ha fet que el València no haja pogut vendre les parcel·les del camp vell. Han començat la construcció d'un nou estadi sense haver pogut vendre el vell.

—**En arribar al València, Juan Soler es presentà com el salvador del club. Es l'únic responsable de la situació actual?**

—No és l'únic responsable, però en gran mesura sí. Ell entrà quan el club tenia 200 milions d'euros de deute i començà a fer tot d'operacions que no es podien agafar per enlloc. El deute que arrossega el València, de més de 500 milions, és responsabilitat de Soler.

—**El causant de la situació del València és la crisi o la imprudència?**

—Per a mi, la imprudència. La imprudència va ser començar a fer un estadi sense tenir assegurada la venda del vell. Soler pensava que li llevarien el Mestalla de les mans. Pensava que ho vendria per 300 milions. Ell mateix es va comprometre a comprar la primera parcel·la per 90 milions en cas que ningú la comprara. Es quedà deserta i teòricament l'ha comprada ell, però crec que en realitat està sense pagar. Ha estat molt imprudent en tots els fronts. Ho va ser quan canvià d'entrenador i no era necessari en absolut. Ha canviat cinc voltes d'equip directiu i això és insostenible. Ha passat de tenir un equip amb un màxim director executiu, a tenir-ne tres de diferenciats, després un altra volta un... I, després de tot això, hi ha la crisi econòmica. Ací hi ha hagut molta alegria, però s'ha treballat sense cap planificació mínimament racional.

—Al final ha estat el paradigma de la imperícia empresarial.

—Justament. Molta gent pensava que els problemes del València se solucionaven canviant d'estadi i s'ha perdut de vista que si el València canvia d'estadi és perquè hi ha una sentència que obliga a enderrocar una part del vell. Aleshores, projecten un estadi nou amb 75.000 localitats. Ara el València té un estadi de 52.000 i la mitjana d'assistència de l'any passat fou de 40.000 i escaig. Omplir cada setmana 75.000 localitats, com es pretén amb el nou estadi, no és fàcil. El nivell d'ingressos que planejaven que el València tindria amb el nou estadi eren, a parer meu, exagerats.

—Totes aquestes operacions han tingut el padrinatge de l'administració valenciana.

—Sens dubte. La Generalitat es va cansar en un moment determinat de Paco Roig i va buscar Soler perquè li comprara les accions. Aquest senyor es va gastar 70 milions d'euros en accions. Soler tenia el vist-i-plau de l'administració i a Bancaixa n'ha tret moltíssims diners. El València, en aquests moments, deu a Bancaixa 240 milions d'euros. Després l'administració s'ha amagat quan les coses han deixat d'anar bé. A Soriano no li han acabat de donar suport mai i ara han buscat [Manuel] Llorente, un home de la família Roig. A ningú no li passa per alt que hi ha intervingut l'administració.

—L'administració sempre s'ha immiscit tant en els quefers futbolístics?

—A l'administració sempre li ha agradat estar en el món del futbol, però no d'una manera tan descarada com ara. Això que han fet ara no ho havien fet mai. En part, és lògic que l'administració vulga intervenir-hi, perquè té molta presència social i els polítics volen tenir un cert protagonisme. Ara bé, el dirigisme que hi ha ara és insòlit. Ara qui mana al València CF és Bancaixa. I Bancaixa qui és? El president és ex-president de la Generalitat i del PP de tota la vida.

—Us semblaria ètic que l'ajuntament ajudara a pagar el nou estadi?

—Tal com han anat les coses, estic d'acord amb Alfonso Grau [regidor d'ur-

banisme de l'Ajuntament de València], que va dir que el tren de la societat mixta ja havia passat. Ara bé, des d'un principi jo vaig donar suport a la idea d'una empresa mixta, tal com ara reclama el València. Temps enrere, el València va dir que no volia aqueixa fórmula i ara diu que sí. Jo crec que seria una bona idea, en una operació en què també hauria de participar el Llevant.

—Hi ha molts contribuents que no veuen amb bons ulls pagar l'estadi per a una empresa que és privada.

—Hi ha el cas de la fórmula 1, que per a mi ha estat com llançar els diners al riu, perquè no li done més de dos o tres anys. Enguany no hi aniran ni 50.000 espectadors. No va tenir cap sentit invertir

69 milions d'euros a construir el circuit i, en canvi, no he vist cap mobilització en contra.

Ara bé, un club de futbol penetra molt a la societat. Per això crec que els clubs tenen un aspecte semipúblic que no es pot perdre de vista. Els terrenys sobre els quals es construeix el nou estadi del València CF eren catalogats al PGOU com a espai esportiu públic, però a instàncies de Soler es van requalificar a espai privat esportiu. Havia d'haver romàs públic i construir l'estadi a través d'una societat mixta, perquè crec que, a més, això hauria permès d'evitar algunes barbaritats que fan els equips de futbol.

—Fer un estadi com aquest sembla l'alternativa dels pobres.

—Cal ser realista. Jo sempre he defensat la societat mixta perquè, com que manté la propietat del terreny a mans públiques, s'evitarien desficiacs. La ciutat ara té un problema, i ningú no se'l pot estalviar. Sembla que l'ajuntament haja pres posició molt decididament contra les necessitats del València. Però l'ajuntament no pot suportar de tenir, sobre un terreny públic, un estadi a mig construir. Alguna cosa hauran de fer. Diguem què diguen, el València CF té totes les de guanyar. No hi ha cap polític, ni de dretes ni d'esquerres, que pugua permetre de deixar l'estadi del València CF a mig construir.

—Dieu que la societat mixta és una bona alternativa perquè permet a l'administració que no es produeixen desficiacs. Però fins ara aquesta administració ha emparat operacions que han estat fallides.

—Crec que s'han comès molts errors de gestió i s'han consentit moltes irregularitats. S'han requalificat terrenys en benefici del club, s'ha deixat estar la permuta que Soler havia promès en canvi dels terrenys del nou estadi... I ara et trobes l'avinguda de les Corts amb un estadi a mig fer. A veure quina ciutat del món aguanta una situació com aqueixa! Això és insostenible. Amb tot això, crec que les administracions acabaran empassant-s'ho, perquè no hi ha cap polític ni d'esquerres ni de dretes que tinga el valor d'oposar-se a un club de futbol.

—L'ajuntament ha estat ingenu?

—Jo no diria que l'alcaldeessa és ingenua. Ella sap la força que té el futbol i quan el club li ha dit "blanc", ella

“blanc”. I quan el club ha dit “negre”, ella “negre”, perquè sabia que s’hi jugava molts vots. Hi ha jugat políticament. I quan no ha volgut, s’ha amagat. Llorente ha vingut per ordre de la Generalitat. Però l’alcaldessa no ha dit res. Llorente diu que el València no té diners i reclama la societat mixta. I han deixat anar Alfonso Grau perquè s’hi pose dur. Això li dura tres dies, perquè acabaran pactant d’acord amb les necessitats del València CF.

— I, parlant de tot, quina mena d’estadi tindrà el València?

—És un altre dels errors de gestió de Soler, propiciat per l’administració. Ací s’ha aplicat una política de “la millor terra del món”, “el millor premi de fórmula 1”... I, és clar, l’estadi també havia de ser el millor del món. Així que presenten un estadi en què, només la coberta, ja costava 50 milions d’euros. L’estadi dels *somnis* del qual tant parlaven costa molts diners i ara no estem per gastar tant. Anem cap a un estadi molt més barat i molt més normal.

—Aquesta descomposició té precedents en la història del club?

—El moment més difícil del València va ser quan va baixar a segona divisió, però es trobà amb un home, Arturo Tuzón, que, tot i ser al final molt criticat, va traure l’equip de segona i va liquidar els deutes. Dit això, crec que de personatge com Soler no n’hem tingut cap.

—Quines alternatives té el club?

—Les alternatives són molt fotudes. El València deu 547 milions. Per tant, les alternatives passen per poder formar una societat mixta amb Generalitat i ajuntament; vendre jugadors per obtenir entre 70 milions i 80 milions; i l’ampliació de capital. Amb tot això, el deute del València podria reduir-se a la meitat. I el dia que vengua el camp vell, pot liquidar perfectament el deute. No hi ha res més a fer.

—La majoria de les accions les continua tenint Soler. Això no és perillós?

—Sí, l’amo del València continua essent Soler, però la realitat és que l’amo és Bancaixa, amb qui el València té un deute de 240 milions. També és veritat que si Soler no acudeix a l’ampliació de capital, se li difumina el poder de decisió.

—Qui depèn més de qui: el València CF de Bancaixa o Bancaixa del València CF?

—L’un depèn de l’altre tant com l’altre depèn de l’un. Bancaixa està molt interessada que es resolga la qüestió del València per a poder cobrar el deute i el València té interès a avenir-se amb Bancaixa.

—Com expliqueu els 50 milions d’euros que, de colp i volta, una empresa de Castelló, Fomento Urbano de Castellón, presta al València quan la situació arriba al límit?

—Això és un misteri en què ningú no ha furgat. Aquests diners els ha presentats l’empresa, però algú ho avalat. Com pot ser que una empresa constructora de Castelló preste 50 milions d’euros a un València pràcticament en ruïna i que no doni cap garantia? És clar que hi ha una altra empresa que ha garantit a la constructora que, si el València no li paga, ell li donarà els diners. Qui hi ha darrere? No ho sé, però hi ha alguna cosa que no encaixa.

Violeta Tena

Eixides per a un estadi

Des del 7 de juny passat, el València CF té nou president. Es tracta de Manuel Llorente, que fou responsable econòmic del club des del 1996 al 2004, i un home molt ben valorat entre els cercles empresarials de la ciutat de València. El seu principal valedor és Juan Roig, president de Mercadona i propietari de l’equip de bàsquet Pamesa, on exercia les funcions de president abans de ser reclamat per a posar-se al timó del València CF.

Llorente, de 57 anys, arriba a instàncies de Bancaixa a un vaixell que navega a la deriva des que el 2005 Juan Soler es convertí en màxim accionista. Després d’operacions immobiliàries fracassades, de l’intent frustrat de traslladar la ciutat esportiva de Paterna, de canvis d’equips directius i esportius i de nòmines sense cobrar, el club acumula un deute de 547 milions d’euros, 240 dels quals a Bancaixa. Amb tot, l’assumpte que reclama més urgència és el de l’estadi. Amb Juan Soler, el club va projectar la construcció d’un nou estadi que reemplaçara al de Mestalla. Havia de ser un coliseu espectacular, amb espai per a 75.000 localitats i “un alt grau d’avantguarda”, segons Soler. “El millor estadi perquè estiga a l’altura de la ciutat”.

Com s’ha de pagar aquest caprici? La solució semblava fàcil, si es resseguia el model fixat per Florentino Pérez

al Reial Madrid. L’operació Mestalla consistia a vendre els terrenys de l’antic estadi per pagar el nou, que seria situat en uns terrenys requalificats, de públics esportius a privats esportius. Les requalificacions, per obra i gràcia de l’ajuntament, es van executar, però no la venda de la superfície on hi ha l’antic (i actual, no cal oblidar-ho) estadi valencianista. La crisi i la davallada de l’activitat immobiliària han fet d’aquests terrenys un actiu sense a penes valor.

L’operació podria paralitzar-se i deixar-se per a més endavant si no fora perquè el València CF, en un excés de confiança, va iniciar la construcció del nou estadi abans de fer caixa. Ara les obres es troben paralitzades. El nou equip gestor ha admès que l’entitat no té prou diners per a acabar el nou estadi, situat a l’avinguda de les Corts Valencianes, en una de les zones d’expansió de la ciutat. Per això, Llorente ha reclamat obertament a ajuntament i Generalitat que s’incorporen al projecte per ser copropietaris. Oficialment, ni l’un ni l’altre no estan entusiasmats amb la idea. Extraoficialment, els fills han començat a moure’s per trobar una eixida i reorientar el rumb d’un València CF al qual ells mateixos van fer perdre el nord.